

Forgács Tibor Tiszthelyettes

Ez én vagyok 1951-ben, katonaruhában, a József utcai lakásunk erkélyén. 1951 nyarán behívtak tartalékos tiszti kiképzésre, ami után főhadnagyi rangot kaptam. 1951 nyara igen meleg volt, és különösen az volt a kiskunhalasi homokvidéken, ahová bevonultunk. Az, hogy a 3-4 kilométerre fekvő gyakorlótérre az akkor rendszeresített jókora súlyú Maxim géppuskát a hátunkon kellett cipelni, még hagyján. De amikor az elméleti foglalkozásokat 25-30 fokos melegben a homokon üldögélve a tűző napon tartották, már szóvá tettük. Azt a választ kaptuk, hogy ez is a szükséges edzéshez tartozik, amelyre az ilyen elpuhult civileknek feltétlenül szükségük van ahhoz, hogy katonát faragjanak belőlük. A túlnyomórészt párttitkárokból álló ezredben az egyik legnehezebb próbatételt számunkra a politikai foglalkozások jelentették. Ennek anyagát egy, a honvédség részére készült könyv adta. A nem kellően képzett fiatal politikai tiszt a könyvből kigépeltette az esedékes részt, és azt olvasta fel, nem merve eltérni a megadott szövegtől. A tízhetes kiképzés

után a tanfolyam egy részét további kéthetes politikai tiszti tanfolyamra vezényelték. 1945-ben léptem be a Kommunista Pártba. Amikor visszajöttünk Rákospalotáról, a sógorommal jelentkezünk a Kommunista Párt VIII. kerületi szervezetében, a Tavaszmező utcában. Az első feladatunk az volt, hogy a Mária Terézia téri [ma Horváth Mihály tér] iskolában rendezzünk be egy napközi otthont. Takarítottunk, üvegeztünk, és valami élelmet is kellett szerezni. 1946 elején egyik emlékezetes pártfeladatunk volt a Ganz-gyári szereplésem. Azért küldtek ki, mert a munkások az infláció, az ellátási helyzet miatt le akartak állni. Nem volt veszélytelen a feladat teljesítése, fennállott a megveretés lehetősége. Egy munkásgyűlésbe csöppentem bele. Egy nagy csarnokban voltak, amit ebédlőnek is használtak. Nem volt itt szó szabályos gyűlésről, előadásról. A nagy hangzavarban nehezen sikerült valamennyire is csendet teremteni. Én azzal kezdtem, mondják el, mit akarnak. Hát megmondták: menjünk ki az utcára, verjük szét az elszaporodott eszpresszókat, ahol az infláció vámszedői dőzsölnek és üzletelnek, miközben a munkások éheznek. ?Jó?, mondtam, ?menjünk.? ?Maga is jön velünk?? ?Igen, de előbb tisztázzunk valamit. Kimegyünk az utcára, szétverjük az eszpresszókat, néhány feketézőt megruházunk, de mi lesz azután? Mi változik meg?? Csönd lett. Majd egy hang: ?Maga szerint mi lesz?? ?Semmi.? ?Hát akkor?? ?Nézzék, normális helyzetet csak úgy tudunk teremteni, ha tovább dolgozunk. A Párt is csak így tudja beváltani az ígéretét, hogy véget vet az inflációnak. Akárhogy is, de ki kell bírunk augusztusig.? Akadtak hangok -- nekünk nem ígérek kellenek stb. --, de a többség lehurrogta őket. Majd egy láthatóan tekintélyes szakí követelőzőket mondta: ?Hát jó, végigcsináljuk ezt augusztusig, de idefigyeljen, fiatal ember, ha akkor nem úgy lesz, ahogy maguk mondják, akkor nem ajánlom magának, hogy a gyár környékén lássuk.? Mint tudjuk, nyugodtan mehettem a gyárba augusztus 1-je után, mert megvolt az új forint, és megszűnt az infláció. A pártban a munkám jó részét a pártoktatás területén végeztem. Oktattam is, és kijártam ellenőrizni is a szemináriumokat. 1950-ben behívtak a pártközpontba, és közölték velem, hogy az egyetemen meg kell csinálni a pártbizottságot, és én vagyok a titkár. Közölték. Mit lehetett csinálni? Megcsináltuk. Lettek karonként alapszervezetek, de hát én továbbra is tanszékvezető voltam, és e mellett kellett társadalmi munkában csinálni. Ez ment egy pár hónapig, és akkor bementem, és mondtam, hogy kérem szépen, ezt nem lehet társadalmi munkában csinálni, kell ide egy függetlenített. És akkor küldtek egy függetlenített párttitkárt. Úgyhogy én hat vagy hét hónapig csináltam. 1958-ban a kerületi pártbizottság tagja lettem, 1970 körül pedig kineveztek a kerületi fegyelmi bizottság elnökévé. Na, ez lett a vesztém, mert jött egy új kerületi párttitkár, egy nő, a nevére nem emlékszem, és szólt, hogy XY-t zárjátok ki a pártból. Erre mondtam, hogy hát majd megvizsgáljuk. Megvizsgáltuk, és mondtam, hogy semmi ok nincs rá, hogy kizárjuk. 'Hát ez micsoda dolog! Nem lehet. Tessék kizárni!' Nem voltam hajlandó. Erre utána megköszönték a működésemet, és lemondattak a fegyelmi bizottság elnökségéről. De a kerületi pártbizottságnak 1973-ig tagja maradtam.